ΑΡΙΘ 361 — Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (30)11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ετησία ἐν Αὐστρία φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐσρ. 30 δἑ ἕκαστον σίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἅπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφεῖλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (Ἑ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, **A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα.,, (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)**

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ἰ. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ἰ. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Ζύρῳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαβηλαβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἀβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Ζάτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραΐβᾳ· Χριστὸφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ ἀπὸ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν ΑΘΛΙΩΝ.

Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν σύστασιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἡμέρας, νὰ φυλάττωσι τὴν σειρὰν τῆς ἐπιφυλλίδος, ἄλλως, προϊόντος τοῦ καιροῦ, δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ ἀναπληρώσωμεν ὅσα φύλλα τοῖς λείψωσι.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Γαριβάλδης δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ Β. Ἐμμανουὴλ, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο σύγκρουσις. Πιστεύεται ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς τὴν στερεὰν καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐπέλθῃ κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους. Οἱ ἐθελονταί του ἀναβιβάζονται μέχρι 12,000. — Ἐπερωτήσεις εἰς τὰς ἀγγλικὰς βουλὰς περὶ κακώσεων τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. — Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (29)10 αὐγούστου.

Ὅσοι ἐπίστευσαν ὅτι, ἅμα ἀναγνοὺς τὴν προκήρυξιν τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ, ὁ Γαριβάλδης ἔμελλε νὰ ἀποθέσῃ τὰ ὅπλα, ἠπατήθησαν. Ὁ ἔνδοξος πατριώτης δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, καὶ ἠρνήθη νὰ ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδέεται διὰ τῶν δεσμῶν κοινῶν παθημάτων καὶ ἀνδραγαθιῶν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ παραιτήσῃ τὸ ἀρχαῖον πρόγραμμά του καὶ νὰ καταβιβάσῃ ἐκ τῆς τριχρόου σημαίας του τὸν σταυρὸν τῆς Σαβοΐας; Ἐλησμόνησεν ὅτι τὸ ὄνομά του, κατὰ τὴν Πατρίδα τῶν Παρισίων, ἀνήκει εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἡ σπάθη του εἰς τὸν βασιλεα; Τὸ δρᾶμα, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οὗ παριστάμεθα σήμερον θεαταὶ, εἶναι τὸ προοίμιον αἱματηρᾶς πάλης μεταξὺ μοναρχίας καὶ δημοκρατίας; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας οὐδεὶς δύναται εἰσέτι νὰ ἀπαντήσῃ, διότι τὰ πάντα καλύπτονται ὑπὸ μυστηριώδους πέπλου. Μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἰταλίας ἀποφαίνονται προθύμως καὶ καταφατικῶς, καὶ ἀγάλλονται πεποιθότες ὅτι μετὰ μικρὸν θὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῆς ὅλα τὰ δεινὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Δὲν εἶναι καιρὸς εἰσέτι νὰ προχωρήσωμεν τόσον μακράν. Ὁ Γαριβάλδης ἐπιμένει μὲν εἰς τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ διακηρύττει συγχρόνως ὅτι δὲν θὰ χύσῃ αἷμα ἀδελφικόν. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ ἐπίσημα φύλλα παριστῶσι μὲν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μείνωσιν ἄθικτα τὰ προνόμια τοῦ Στέμματος, ἀλλ' ἐλπίζουσιν ὅτι τοῦτο θὰ κατορθωθῇ ἄνευ ἀξιοθρηνήτου τινὸς συγκρούσεως. Ὁ Κ. Ῥατάτσης εἶπεν ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ κοινοβουλίου ὅτι ὁ Γαριβάλδης δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύωνται καὶ αἱ ὑπερβολικαὶ φῆμαι. Ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ ἐλθωσιν εἰς χεῖρας τὰ στρατεύματα μὲ τοὺς ἐθελοντάς. Ἀδυνατοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ νὰ συμβιβάσωμεν τὰ δύο ταῦτα πράγματα· πῶς δηλαδὴ θὰ ἐμποδισθῇ ὁ Γαριβάλδης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἄνευ χρήσεως τῶν ὅπλων. Πρὸς τὸ παρὸν φαίνεται ὅτι ὁ Γαριβάλδης διὰ διαφόρων κινημάτων εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν παρακολουθούντων αὐτὸν μακρόθεν στρατευμάτων. Ὡς ἐκ τούτου δὲ οὐδεὶς δύναται νὰ γινώσκῃ ἀκριβῶς ποῦ στρατοπεδεύει, ἀφοῦ ἡ ἰδία κυβέρνησις ἀγνοεῖ τοῦτο. Τὸ σχέδιον δὲ τοῦ Γαριβάλδη εἶναι, κατὰ τὴν ἐπίσημον «Ἐφημερίδα τοῦ Τουρίνου», νὰ καταβῇ εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐπιβῇ εἰς πλοῖα καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν στερεάν.

Δὲν εἶναι κἂν ἀκριβῶς γνωστὸν πόσοι εἶναι οἱ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Γαριβάλδη κατατεταγμένοι ἐθελονταί. Τὰ ὄργανα τῆς ἐξημμένης φατρίας ἀναβιβάζουσιν αὐτοὺς ἀπὸ 6--12,000, διϊσχυρίζόμενα ὅτι ἐντὸς μηνὸς δύνανται νὰ τριπλασιασθῶσι· τούναντίον δὲ αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσιν ἀριθμοὺς λίαν ἀσημάντους, καὶ τούτους ἐλαττουμένους καθ' ἑκάστην διὰ τῶν λειποταξιῶν, αἵτινες ἤρξαντο ἅμα γνωσθείσης τῆς μεταξὺ τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῆς κυβερνήσεως ῥήξεως. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, ἂν ἐλειποτάκτησάν τινες τῶν Γαριβαλδιανῶν, δὲν ἐκώλυσεν ἡ πειθαρχία καὶ πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς σημαίας των καὶ νὰ προσέλθωσι πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν Δύο Σικελιῶν, μὲ ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου διαβεβαιώσεις τοῦ Κ. Ῥατάτση. Καὶ ἔπειτα, ἂν ἀληθῶς ὁ Γαριβάλδης σκοπεύῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν στεραν καὶ ἐκεῖνεν νὰ ἐπιθεσῃ κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους, αἱ φάλαγγές του θὰ ἐξογκωθῶσιν ὡς ἐκ θαύματος, διότι θὰ λάβωσιν ἐκ νέου τὰ ὅπλα πάντες ἐκεῖνοι ὅσοι διατελοῦσιν εἰσέτι ὑπὸ τὴν μέθην τῶν τελευταίων νικῶν. Τόση εἶναι ἡ γοητεία ἣν ἐξασκεῖ ὁ Γαριβάλδης ἐπὶ τῶν τόπων ἐκείνων, οὓς ἠλευθέρωσε! Τὸν κίνδυνον τοῦτον ἀναλογίζονται μετὰ φρίκης καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι τῆς κυβερνήσεως, καθόσον μάλιστα λέγεται ὅτι εἰς τὰς Ἀβρούζας συνεστήθησαν ἀπὸ τοῦδε στίφη ἐθελοντῶν, συγκείμενα κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ὁ Κιαλδίνης συνεκρότησεν ἄλλοτε τὴν μεταβατικὴν Ἐθνοφυλακήν.

Ὅπως ἀντιταχθῇ εἰς τὸν χείμαρον τοῦτον ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, καταβάλλει ἀνηκούσους ἀληθῶς προσπαθείας. Ἡ φρουρὰ τοῦ Τουρίνου ἀπεστάλη σχεδὸν ὁλόκληρος εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Σικελίαν· καθ' ἑκάστην δὲ ἀφικνοῦνται στρατεύματα εἰς Πάνορμον καὶ ἐκεῖθεν κατευθύνονται εἰς τὸ Κορλεόνε. Συγχρόνως δὲ ἤρξατο αὐστηρὰ καταδίωξις κατὰ τῶν στρατολογούντων ἐν ὀνόματι τοῦ Γαριβάλδη, καὶ κατ' αὐτὰς ἐφυλακίσθη καὶ παρεπέμφθη εἰς δίκην εἰς τῶν διακεκριμμένων ἀξιωματικῶν τοῦ μεσημβρινοῦ στρατοῦ, ὁ συνταγματάρχης Ἀσέρβης, ἀνὴρ λίαν ἐπιτήδειος, ὅστις ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυβερνήσεως διηύθυνεν ὅλην τὴν ἐπιχείρησιν ἐν Τουρίνῳ. Ἀναγινώσκομεν δὲ σήμερον ὅτι συνεζητήθη ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ καὶ ἡ διάλυσις τῆς ἐν Γενούῃ ἐπαναστατικῆς Ἑταιρίας τῆς ἀπελευθερώσεως, ἥτις προεξάρχει πανταχοῦ τῶν στρατολογιῶν, καὶ ἐξέδωκε προκήρυξιν ἐπιβάλλουσα φόρον εἰς πάντα τὰ μέλη αὐτῆς πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἐκστρατείας· εἰσέτι ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸν τί ἀπεφασίσθη. Καὶ ἐν τούτοις, μὲ ὅλην τὴν ἔκτακτον ταύτην δραστηριότητα, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, κυρίως ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ καρδιναλίων, διατεινόμενοι ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι κωμῳδία, καὶ ὅτι κατὰ βάθος εἶναι σύμφωνοι ὁ Γαριβάλδης, ὁ Ναπολεὼν καὶ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ!

Ὅπως ἐξεικονίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν πιστότερον τὴν ἐν Ἰταλίᾳ σύγχυσιν, καλὸν κρίνομεν νὰ προσθέσωμεν προσέτι, ὅτι παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ ἡ πεποίθησις, ὅτι ὁ Γαριβάλδης δὲν θὰ μείνῃ μέχρι τέλους κωφὸς εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς φρονήσεως, καὶ ὅτι θὰ ἐκπλήξῃ καὶ πάλιν τὸν κόσμον διὰ τρανοῦ τεκμηρίου αὐταπαρνήσεως.

Ἀλλ' ἐὰν καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐξέλθῃ νικήτρια ἐκ τῆς πάλης ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις, πάντες ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ νίκη αὕτη ἔσται ἡ τελευταία. Ἡ δημοτικότης τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ θὰ ἐξαντληθῇ παλαίουσα κατὰ τῆς ἐξεγέρσεως τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις δὲν ἐξῆλθε τῶν διαγεγραμμένων ὁρίων, πιστεύσασα ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε πραγματικῶς ἀνάγκην ὁμονοίας, ὅπως ζητήσῃ, ὡς εἶπε, δικαιοσύνην ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας. Ἀλλ' ἐὰν ἡ δικαιοσύνη αὕτη, ἡτοῦσα νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν ἐθνικῶν ἀξιώσεων καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν Ἰταλῶν, ἀποτελῇ τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν, ἐὰν ἀληθεύσωσιν αἱ ἐλπίδες τῶν Ἰταλῶν, τότε τὴν κραυγὴν τοῦ Γαριβάλδη· Τὴν Ῥώμην ἢ τὸν θάνατον, θὰ ἀναπέμψῃ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος, αἱ νόμιμοι ἐξουσίαι θὰ παρασυρθῶσιν ἢ θὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τὸν χείμαρον, καὶ ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου ἢ θὰ ἐξέλθῃ πλήρης ἡ Ἰταλία, ἢ θὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος γιγαντείου ἀγῶνος. Οἱ κίνδυνοι οὗτοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐλάνθασαν τὸν διορατικὸν τοῦ Ναπολέοντος ὀφθαλμόν. Ἐὰν ἀληθῶς δὲν εἶναι, ὡς διατείνονται οἱ περὶ τὸν Γαριβάλδην, ἐναντίος κατὰ βάθος εἰς τὴν παγίωσιν τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος, θὰ εἶδε βεβαίως ὅτι τὸ ἔργον, ὑπὲρ οὗ ἐχύθη τόσον γαλλικὸν αἷμα καὶ ἐδαπανήθησαν τόσοι θησαυροί, ἀπειλεῖται ὑπὸ ἀώρου θανάτου, καὶ ὅτι ἡ γαλλικὴ ἐπίῤῥοῃ πνέει τὰ λοίσθια ἐν τῇ χερσονήσῳ. Θὰ ἐσκέφθη ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παύσωσι τὰ διφορούμενα, καὶ νὰ δώσῃ ὅπλον τι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποκαλούντων αὐτὸν ἄριστον σύμμαχον.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ς'. — ΙΑΒΕΡΗΣ.

Ὁ Ἰαβέρης ἐξηκολούθησε. — Ἰδοὺ, κύριε δήμαρχε, πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις. Φαίνεται ὅτι εἰς κάποιον χωρίον, ἐκεῖ, κατὰ τὸ Ἐπανω Κλοχέρι, εὑρίσκετο κάποιος Γιαστούρας, ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, κατὰ τὸ φαινόμενον· ἄθλιος ὅμως, καὶ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς αὐτόν. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐξεύρει κἀνεὶς πῶς ζοῦν. Ἐσχάτως, ἐντὸς τοῦ φθινοπώρου, ὁ Γιαστούρας αὐτὸς συνελήφθη, κατηγορούμενος ὅτι ἔκλεψεν εἰς τὸν κῆπον κάποιου . . . ἀς ἤναι δὲν ἐνθυμοῦμαι τ' ὄνομα· ὅτι εἶχε κλέψει μῆλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν διὰ νὰ πατηθοῦν καὶ νὰ κάμουν μηλίτην οἶνον. Εἶχε περάσει ἐπάνω ἀπὸ τοῖχον· ἐφάνησαν σπασμένοι οἱ κλάδοι ἑνὸς δένδρου. Συλλαμβάνουν λοιπὸν τὸν καλόν σου τὸν Γιαστούρα, μὲ τὸ κλωνάρι ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς του. Ἕως ἐδῶ τὸ πταῖσμα δὲν εἶναι βαρύ· ἂν ἁπλοῦν πλημμέλημα. Ἀλλ' ἰδῆτε πῶς τὰ φέρει ἡ θεία Πρόνοια! Ἐπειδὴ ἡ φυλακὴ τοῦ τόπου ἦτον εἰς κακὴν κατάστασιν, ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς εἶπε καὶ μετέφεραν τὸν Γιαστούραν εἰς τὸ Ἄῤῥασον, ὅπου εἶναι ἡ ἐπαρχιακὴ φυλακή. Εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην, ὑπῆρχε κάποιος πρώην κατάδικος τοῦ κατέργου, Πρεβετᾶς ὀνομαζόμενος, τὸν ὁποῖον ἔχουν κάμει θυρωρὸν ἐνδότερον τῆς εἰρκτῆς, ἐπειδὴ ἐφέρετο καλά. Κύριε δήμαρχε, μόλις ἐμβαίνει μέσα ὁ Γιαστούρας, μόλις τὸν βλέπει ὁ Πρεβετᾶς, καὶ κράζει, — Πά! ἐγὼ αὐτὸν τὸν γνωρίζω· εἶναι δεμάτι (1). Κύτταξέ με· δὲν εἶσαι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης; — Γιάννης Ἀγιάννης! τί Γιάννης Ἀγιάννης; ἐρωτᾷ ὁ Γιαστούρας, ὑποκρινόμενος ὅτι τάχα δὲν ἤξευρε τὶ τὸν ἔλεγαν. — Ἔλα, ἔλα, μὴν κρύπτεσαι, τὸν λέγει ὁ Πρεβετᾶς. Εἶσαι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης! Ἤσουν εἰς τὸ κάτεργο τῆς Τουλῶνος, πρὸ εἴκοσι χρόνων. Ἤμεθα μαζῆ καὶ οἱ δύο μας. — Ὁ Γιαστούρας ἀρνεῖται, καθὼς καταλαμβάνετε. Ἐξετάζουν καλὰ, καὶ ἰδοὺ τί ἀνακαλύπτουν. Ὁ Γιαστούρας αὐτὸς, ἤτον πρὸ τριάντα χρόνων κλαδευτὴς εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὰς Φαβερόλλας. Ἐκεῖ, χάνονται τὰ ἴχνη του. Πολὺν καιρὸν ἔπειτα, τὸν ἐξαναβλέπουν εἰς τὴν Ὠβέρνην, ἔπειτα εἰς τὰ Παρίσια, ὅπου λέγει ὅτι ἦτον τροχοποιὸς, καὶ εἶχε γυναῖκά του μίαν πλύστριαν· αὐτὸ ὅμως δὲν ἀπεδείχθη. Τέλος, ἤλθεν εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν τόπον. Λοιπὸν πρὶν τὸν βάλουν εἰς τὸ κάτεργον διὰ κλοπὴν, τί ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης; κλαδευτής. Ποῦ; εἰς τὰς Φαβερόλλας. Ἄλλο. Ὁ Ἀγιάννης αὐτὸς ὠνομάζετο Γιάννης· τῆς μητρὸς του τὸ πατρικὸν ἐπίθετον ἦτον Στούρα. Τί φυσικώτερον τοῦ συμπεράσματος, ὅτι, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κάτεργον, ἔλαβε τὸ ἐπίθετον τῆς μητρός του, διὰ νὰ κρυφῇ, καὶ ὠνομάσθη Γιάννης Στούρας; Ὑπῆγεν εἰς τὴν Ὠβέρνην. Ἀπὸ Γιάννης, ἔγινεν ὡς ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ τόπου ἐκείνου Γιάνς, ἔπειτα Γιᾶς. Τὸν ἔλεγαν, ὁ Γιᾶς Στούρας. Ἀφίνει αὐτὸς νὰ προφέρουν τοιουτοτρόπως τὸ ὄνομά του, καὶ εὔμορφα, εὔμορφα μεταμορφώνεται εἰς Γιαστούραν. Ἐκαταλάβετε; Ζητοῦν πληροφορίας ἀπὸ τὰς Φαβερόλλας. Οἰκογένεια Γιάνη Ἀγιάνη ἐκεῖ πλέον δὲν σώζεται. Ἀγνοοῦν ποῦ ὑπῆγαν ὅλοι τους. Ἐρευνοῦν, δὲν εὑρίσκουν κάνένα. Αἱ οἰκογένειαι αὐτῆς τῆς τάξεως, ὅταν δὲν εὑρεθοῦν εἰς καταστασιν λάσης, εἶναι εἰς κατάστασιν κονιορτοῦ. Πάγαινε κυνήγει τας! Ἐπέρασαν καὶ τριάντα χρόνοι ἔκτοτε. Ἐρευνοῦν εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλώνος. Δύο μόνον κατάδικοι εὑρέθησαν, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχαν γνωρίσει τὸν Γιάννην Ἀγιάννην κάποιο Βρωμοσπιτάκης, καὶ ἕνας ἄλλος, Ψαθομάνας, καὶ ὁ Πρεβετᾶς, τρεῖς. Τοὺς φέρουν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ κάτεργον τῆς Τουλώνος, τοὺς παρουσιάζουν τὸν λεγόμενον Γιαστούραν, καὶ ἀμέσως τὸν ἀναγνωρίζουν, χωρὶς τελείως νὰ διστάσουν. Κατ' αὐτοὺς, καθὼς καὶ κατὰ τὸν Πρεβετᾶν, ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης. Ἡ αὐτὴ ἡλικία· εἶναι πενῆντα τεσσάρων ἐτῶν ἄνθρωπος· τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, ἡ αὐτὴ μορφὴ, τέλος πάντων, ὅλος καὶ ὅλος ἐκείνος. Συγχρόνως λοιπὸν εἶχα στείλει καὶ ἐγὼ τὴν κατκμήνυσίν μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων. Μὲ ἀποκρίνονται ὅτι ἐτρελλάθηκα, καὶ ὅτι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, εἰς τὸ Ἄῤῥασον. Ἔμεινα ἐκθαμβος· ἐγὼ ὅστις ἐνόμιζα ὅτι ἐκράτουν αὐτὸν τὸν ἴδιον Γιάννην Ἀγιάννην εἰς τὰς χεῖράς μου! Γράφω πρὸς τὸν κύριον ἀνακριτὴν, μὲ προσκαλεῖ, φέρουν τὸν Γιαστούραν ἐνώπιόν μου . . .

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς.

Ὁ Ἰαβέρης ἀπεκρίθη φυσικώτατα, καὶ ὡς πολὺ λυπούμενος. — Κύριε δήμαρχε, ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια. Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι τῳόντι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης. Τὸν ἀνεγνώρισα κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς.

Ὁ Ἰαβέρης ἤρχησε νὰ γελᾷ, τὸν γέλωτα ἐκεῖνον ὅστις προέρχεται ἐκ τῆς βαθυτάτης πεποιθήσεως. — Ὤ, ἀν εἶμαι βέβαιος!

Ἔμεινε σύννους πρὸς στιγμὴν, λαμβάνων μηχανικῶς καὶ τρίβων μεταξὺ τοῦ λιχνοῦ δακτύλου του καὶ τοῦ ἀντίχειρος ἅμμον, ἀφ' ἑνὸς πιτακιδίου χειμένου ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ μελανοδοχείου. — Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσε, τώρα ὅτε βλέπω τὸν ἀληθῆ Γιάννην Ἀγιάννην, δὲν ἐμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἐγὼ νὰ πιστεύσω ἄλλο ἀντ' ἄλλου! Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε δήμαρχε.

Τὸν ἰκετικὸν καὶ σοβαρὸν τοῦτον λόγον ἀπευθύνων πρὸς ἐκεῖνον ὅστις πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς τὸν εἶχε ταπεινώσει ἐνώπιον ὅλου τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ, καὶ τὸν εἶχεν εἰπεῖ, "Ἔξω! ὁ Ἰαβέρης, ὁ ἀγέρωχος οὗτος ἄνθρωπος, ἦτον ἐν ἀγνοίᾳ του πλήρης ἀπλότητος καὶ ἀξιοπρεπείας. Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἰκετείαν του, ἀλλὰ τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως, — Καὶ τί λέγει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἀ! κύριε δήμαρχε· εἶναι κακὴ ἡ θέσις του. Ἂν αὐτὸς ἦνα, ὁ Γιάννης Ἀγιάννης, θὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ ὑποτροπῇ. Ἕνα παιδὶ ἂν ὑπερβῇ τοῖχον, καὶ σπάσῃ τὸν κλάδον ἑνὸς δένδρου, καὶ κλέψῃ μῆλα εἶναι ἁπλοῦν πταῖσμα· ἂν τὸ κάμῃ ἕνας ἄνδρας, εἶναι πλημμέλημα· ἂν τὸ κάμῃ ἕνας κατάδικος τῶν κατέργων, εἶναι ἔγκλημα. Εἶναι ὑπόθεσις, ὄχι πλέον τοῦ πταισματοδικείου, ἀλλὰ τοῦ κακουργιοδικείου. Πρό-

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 360 Β τῆς «Ἡμέρας.»

(1) Δεμάτι, πρώην κατάδικος ἐν τῷ κατέργῳ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν καταδίκων αὐτῶν.

Οὐδόλως λοιπὸν μᾶς ἐφάνη ἀπίθανος ἡ εἴδησις ὅτι, κατὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἑορτὴν τῆς 15 αὐγούστου, θὰ λαλήσῃ ἐπισήμως πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Εὐρώπην, εἴτε ἀπαντῶν εἰς τὰς προσρήσεις τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, εἴτε καὶ διὰ προκηρύξεως πρὸς τὸν λαόν. Ἐκ τῶν λόγων τοῦ αὐτοκράτορος θὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη μεγάλου ἔθνους, καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν τὸ στόμα τὸ ἀναγγεῖλαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς, θὰ καταδικάσῃ αὐτὴν ἀνεκκλήτως νὰ ἀποθάνῃ ἐκ φθίσεως, ἐστερημένη τῆς πρωτευούσης της.

Ἐὰν ἄρθρον τι ὅπερ ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ Ἐωθινῷ Ταχυδρόμῳ δὲν ἐπήγασεν ἐκ τῶν ἀτομικῶν δοξασιῶν τῶν συντακτῶν του, ἀλλ' ἐγράφη καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις κατεταράχθη λίαν ἀναγνοῦσα τὴν προκήρυξιν τοῦ Γαριβάλδη. Ἡ ἄπιστος σύμμαχος τοῦ Ναπολέοντος γ' δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως πολὺ ἐὰν ῥεύσῃ γαλλικὸν αἷμα ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἴσως θὰ ἔβλεπε μὲ κρυφίαν χαρὰν νὰ καταπέσῃ ἡ γαλλικὴ ἐπιῤῥοὴ ὑπὸ τὸ ῥάφος τῆς ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Ῥώμης καταστροφῆς μιᾶς δρακὸς γενναίων ἐθελοντῶν· ἀλλ' ἡ ἀνησυχία αὐτῆς προέρχεται, διότι εὑρίσκει λίαν παράβολον πᾶσαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ῥώμης, καὶ φρονεῖ ὅτι ὁ ῥῆγας τῆς Μαρσάλας τρέφει μᾶλλον τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὰς σλαβικὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Ἑλλάδα· ὅσον δὲ μεγάλην καὶ ἂν τρέφει ἀγάπην πρὸς τὸ ἰταλικὸν ἔθνος, ὑπάρχει πρᾶγμά τι ὑπερτερεῦν παρ' αὐτῇ παντὸς ἄλλου αἰσθήματος, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς τουρκικῆς ἀκεραιότητος. Ἐφ' ὅσον ἡ ἰταλικὴ ἐπανάστασις πρόκειται νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ἡ Ἀγγλία εἶναι πρόθυμος νὰ παράσχῃ πᾶσαν ἠθικὴν συνδρομὴν, ἀλλ' ἂν ὁ χείμαρρος λάβῃ ἑτέραν διεύθυνσιν καὶ ἀπειλήσῃ τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἡ Ἀγγλία ὑπεστήριξε διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν θησαυρῶν της, τότε ἀλλάσσει τὸ ζήτημα· ἡ Ἀγγλία θὰ συσπάσῃ τὰς ὀφρῦς καὶ θὰ ἀντιτάξῃ ἄκαμπτον ἀντίστασιν. Τοῦτο εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου φύλλου ἀναπτυσσόμενον θέμα.

Ὁ Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος διεξέρχεται παρελθόντα γεγονότα, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἰδέα ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ χερσονήσῳ εἶναι, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ πρέπει νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ῥώμην διὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀναμιμνήσκει ὅτι, ἅμα ἀνελθόντος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κ. Ῥατάτση, πᾶσαι αἱ κυβερνητικαὶ ἐφημερίδες διεσάλπισαν ὡς ἐκ συνθήματος ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ῥώμην ἄγουσα εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς Βενετίας. Τὸ πρόγραμμα δὲ τοῦτο εὗρε πολλοὺς τοὺς ὑπερμάχους, διότι ἐξάπτουσιν εἰσέτι τὰς κεφαλὰς τῶν Ἰταλῶν αἱ παραδόσεις τῆς δεσποτείας, ἣν ἐξύσκησεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ βενετικὴ Ἀριστοκρατία. Ἅμα θέσας τὴν ζοφδὴν ταύτην [illegible] τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος, ἀφίνει πλέον ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς τοὺς φόβους του, καὶ ἐξελέγχει τὴν ἰταλικὴν κυβέρνησιν ὡς ἀκολουθοῦσαν πολιτικὴν ἐπαναστατικὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. «Ἐκ τῆς διαγωγῆς, λέγει, τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἰταλῶν προξένων καταφαίνεται, ὅτι, ἀντὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον τὸ κράτος τοῦτο, ὑπάρχει μᾶλλον ἡ θέλησις τοῦ νὰ συμπράξῃ ἡ Ἰταλία μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας εἰς ἐπιτυχίαν μεταβολῶν, ἀντικειμένων εἴτε τὸ γράμμα τῶν συνθηκῶν καὶ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης.»

Μαντεύων ὁ Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος ὅτι θὰ ἐρωτηθῇ ἐὰν, ἀφοῦ ἅπαξ παρεδέχθη ὅτι ἡ Βενετία πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ, θὰ διαμφισβητήσῃ ὅτι ἡ Ἰταλία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τοῦτο οἱονδήποτε μέσον ἤθελε νομίσει προσφορώτερον, ἀπαντᾷ διὰ τῶν ἑξῆς· «Ἡ Ἰταλία βεβαίως ἔχει καὶ παραδόσεις καὶ συμφέροντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἀλλ' ἂς προσέξῃ καλῶς μὴ χειροτερεύσῃ τὰ πράγματα νομίζουσα ὅτι θὰ τὰ βελτιώσῃ. Τὸ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην διερχομένη διὰ τῆς Βενετίας, ἴσως εἶναι σφάλμα στρατηγικὸν, ἀλλὰ τὸ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Βενετίαν διερχομένη διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔστω καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, εἶναι σφάλμα καὶ πολιτικὸν καὶ στρατηγικὸν ἐνταυτῷ. Ἡ Ἰταλία ὀφείλει λοιπὸν νὰ συλλογισθῇ καλῶς, πρὶν ἀποτολμήσῃ τοιαῦτα. Ὀλίγον βεβαίως φροντίζει ὁ Γαριβάλδης περὶ τῶν πολιτικῶν τούτων δυσχερειῶν, ἀλλ' εἶναι τόσον σπουδαῖαι καὶ μεγάλαι, ὥστε πάντες ὀφείλουσι νὰ σταθμίσωσιν αὐτὰς μετ' ἐμβριθείας.»

Ἡ «Καρτερία» τῶν Μεδιολάνων ἔχει ἐκ Τουρίνου τὴν εἴδησιν, ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ, ἀφοῦ ἐπισκεφθῶσι τὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Τουρῖνον, χωρὶς νὰ διαβάσωσι ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ ἐκ τῆς Συρίας, ἂν καὶ οἱ δύο οὗτοι τόποι ἦσαν σημειωμένοι εἰς τὸ δρομολόγιόν των. Διατί; — Ὅλα τὰ πράγματα δὲν λέγονται. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπιμένοντα νὰ λάβῃ ἀπόκρισίν τινα, ἀποκρίσεις εὑρίσκονται προχείρως. Κατὰ τὸν Ταλεϋράνδον, ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἵνα κρύπτῃ, καὶ ὄχι ἵνα ἐκφράζῃ τὸ φρόνημα αὐτοῦ. Ὅθεν, οἱ υἱοὶ τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ δὲν θὰ διαβῶσιν ἐξ Ἑλλάδος, ὡς ἐσκόπουν, ἐπειδὴ πρέπει νὰ εὑρεθῶσιν εἰς Τουρῖνον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ προσεχοῦς σεπτεμβρίου, ὅτε θὰ γίνωσιν οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν, πριγκηπέσσης Πίας, μὲ τὸν τῆς Πορτογαλλίας βασιλέα.

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ζαγαράτς γράφουσιν ὑπὸ ἡμερομηνίαν (17)29 ἰουλίου τὰς ἑπομένας λεπτομερείας.

Οἱ μαυροβουνιῶται ὁπλαρχηγοὶ Μίρκος Πέτροβιτς καὶ Πέτρος Βούκοτιτς κατώρθωσαν εὐτυχῶς ν' ἀποκρούσωσι τὸν Δερβῆς πασσᾶν ἐκ τῆς Ἐρζεγοβίνης εἰς τὴν Ἀλβανίαν, καὶ νὰ τοῦ ἀποκόψωσι τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἐρζεγοβίνην. Ἡνώθη τότε μὲ τὸν στρατὸν τοῦ Ἀβδῆ πασσᾶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε δὲν ἐμειδίασεν ἡ τύχη εἰς αὐτὸν, ἡττηθέντα τὴν (7)19 ἰουλίου πλησίον τοῦ Ζαγαράτς. Ἠναγκάσθη κατὰ συνέπειαν τούτου ὁ τουρκικὸς στρατὸς ὅλος, συγκείμενος ἐκ ταμπουρίων 60 ν' ἀποχωρήσῃ ἕως εἰς τὸ Σπούτς, καὶ νὰ σχηματίσῃ ἄλλο σχέδιον. Διωργανίσθη λοιπὸν ἀληθὴς ἐκστρατεία καταστροφῆς καὶ λεηλασίας ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν πασσάδων Δερβῆς, Ἀβδῆ, Ὀσμὰν, Ἰσμαὴλ καὶ τοῦ Μαχμοὺτ βέη, ὅστις λέγεται πολεμιστὴς ἀνδρεῖος, καὶ οὗτος ἐπροχώρησαν οἱ Τοῦρκοι τὴν 12/25 ἰουλίου, ἡμέραν παρασκευὴν, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Ζέτα, καὶ προσέβαλον ἐν Κερανίνᾳ Γλαβίτσᾳ τοὺς ὑπὸ τὸν Μίρκον, οὗτινες ἔπαθον μεγάλας ζημίας κατὰ τὴν σύγκρουσιν ταύτην, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποχωρήσωσι.

Ὅλα τότε τὰ σώματα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἐπροχώ- [illegible] καὶ ἡ μὲν δεξιὰ τῶν πτέρυξ κατηυθύνθη κατὰ μῆκος τοῦ Ζέτα, ἡ δὲ ἀριστερὰ πρὸς τὴν Οὐζίτσαν. Ἰδὼν ὁ Μίρκος ὅτι ἠπειλεῖτο νὰ περιζωσθῇ ἡ θέσις τῆς Γλαβίτσης, διέταξε τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπ' αὐτὸν μέχρι τῆς Ὀριαλούκας, ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἐφεδρεία τῶν Μαυροβουνιῶν, ἵνα συγκεντρώσῃ τὸ στράτευμά του. Οἱ Τοῦρκοι ἐπυρπόλησαν τὸ χωρίον Γλαβίτσαν, καὶ, τὸ σάββατον, προέβησαν ἐκ νέου, ἐνῷ οἱ Μαυροβουνιῶται ἐσχεδίαζον νὰ τοὺς προσβάλωσιν εἰς τὰ νῶτα· μόνον δὲ ὀλίγαι ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν ἔμεινον εἰς τὴν Ὀριαλοῦκαν, ὅπου ὑπέστησαν μάχην δεινὴν, ἀντιπαλαίσαντες κατὰ 9 ταμπουρίων.

Τὰ 9 ταῦτα τάγματα ἐπροχώρησαν, καί τοι ἀπειλουμένων τῶν νώτων αὐτῶν· κατώρθωσαν δὲ νὰ κυριεύσωσι μετὰ τέσσαρας ἑφδόας δύο οἰκίας τῆς Ὀριαλούκας. Οἱ ἐκεῖσε μείναντες Μαυροβουνιῶται ἐν τούτοις ἀνθίσταντο ἀνδρείως, ἕως καὶ ἀφοῦ ἐτελέωσεν ἡ πυρίτις των, μεταχειριζόμενοι τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα τῶν τουφεκίων, ἕως οὗ τὸ ἐπελθὸν τρομερὸν πῦρ τῶν αὐλακωτῶν πυροβόλων τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἠνάγκασε νὰ παραιτήσωσι τὰ χαρακώματά των. Τότε δὲ οἱ Τοῦρκοι ἔσστησαν εἰς τὴν Ὀριαλοῦκαν τρεῖς σημαίας ἐπὶ τοῦ σχολείου, καὶ τέσσαρας ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ βοεβόδα Πὼπ Χρίστου Βόσκοβικ.

Ἰδόντες ἔπειτα ὅτι ἐπλησίασεν ὁ Μίρκος μὲ τὸ στράτευμά του, ἐπυρπόλησαν τὰς οἰκίας ἃς εἶχον κυριεύσει καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Μίρκου μέχρι Σκούτσης. Ὥστε οἱ Τοῦρκοι ἐπανῆλθον εἰς τὰς προτέρας θέσεις των, πολλοὺς ἐκ τῶν ἰδίων ἀπολέσαντες καὶ οὐδὲν ποιήσαντες. Ἐκ τῶν Μαυροβουνιωτῶν ἐθανατώθησαν τὴν μὲν παρασκευὴν 9 ἄνδρες, τὸ δὲ σάββατον 27, καὶ 30 ἐτραυματίσθησαν.

Μετὰ τὰ παθήματα ταῦτα τῶν Τούρκων, ἔπεμψεν ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς γράμματα σπουδαῖα πρὸς τὸν ἡγεμόνα Νικόλαον, ζητῶν ἴσως ἀνακωχήν. Καὶ ὁ Μίρκος δὲ ἔλαβε σπουδαίας διακοινώσεις ἐκ τοῦ τουρκικοῦ στρατοπέδου.

Λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἀποσύρονται πρὸς τὴν Ποδγορίτσαν, καὶ ὅτι ὀχυροῦνται πέραν τοῦ Μοράτσα ποταμοῦ· πρὸς δὲ ἀναγγέλεται, ὅτι ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἔπεμψεν ἀτμόπλοιον ἵνα παραλάβῃ τὸν γραμματέα τοῦ ἡγεμόνος, Βάκλικ, καὶ φέρῃ αὐτὸν εἰς Σκόδραν, πρὸς διαπραγματεύσιν. Φαίνεται ὅτι ὁ γέρων Ὀμὲρ πασσᾶς ἀπέκαμε πολεμῶν καὶ βλέπων ὅτι οὐδὲν ἄλλο κατόρθωσε μέχρι τοῦδε, εἰμὴ τὴν πυροπόλησιν καὶ λεηλασίαν ἑκατοντάδων τινων μαυροβουνιωτικῶν οἰκιῶν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν μεθορίων. Αἱ δὲ ζημίαι τῶν Μαυροβουνιωτῶν εἶναι μικρόταται, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου ἠθικοῦ ὠφελήματος, ὅτι ἀντέστησαν καὶ ἅλων τῶν δυνάμεων τῆς Τουρκίας.

ΙΤΑΛΙΑ.

Ἀπερίγραπτος εἶναι ὁ ἐνθουσιασμὸς ὃν διήγειρεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Σικελίαν ἡ πρόσκλησις τοῦ Γαριβάλδη. Φαίνονται ἐπανελθοῦσαι αἱ πυρετῶδεις ἡμέραι τῶν ὁδοφραγμάτων καὶ τῆς ἡρωϊκῆς πάλης, ἥτις ἐξεδίωξεν ἐκ τῆς νήσου τοὺς μισθοφόρους τῶν Βουρβώνων καὶ ἐπαγίωσε τὴν ἰταλικὴν ἑνότητα. Ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς καταστάσεως τῶν πνευμάτων μᾶς δίδει ἡ ἑπομένη ἐπιστολὴ ἑνὸς τῶν ἐπισημοτέρων ἐμπόρων τοῦ Πανόρμου πρὸς ἕνα τῶν ἐν Νεαπόλει φίλων του. Ἰδοὺ αὕτη·

«Ἐπανῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν σταυροφοριῶν. Ἐδῶ μόνον οἱ γέροντες θὰ μείνωσι. Τὸ ἄνθος τῆς νεολαίας ὁλοτελῶς ἐξέλιπε, καὶ ὁ υἱός μου αὐτὸς ἐγένετο ἀφαντος. Ὁ Θεὸς εἴη αὐτῷ ἀρωγός. Ὁ κυριώτερος φόβος μου εἶναι ὅτι εἶναι λίαν φιλάσθενος. Ἐὰν καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις τῆς νήσου ἀποκριθῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ὡς ὁ Πάνορμος, ἐντὸς μηνὸς ὁ Γαριβάλδης θὰ ἠγῆται 50,000 ἐθελοντῶν. Ἕκαστον ἀτμόπλοιον φέρει νέους ἐκ τῆς βορείου Ἰταλίας, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγους μέχρι τοῦδε ἐκ Νεαπόλεως. Παρὰ τοῖς ἀκροβολισταῖς ἤρξαντο λειποταξίαι τινές, καὶ μάλιστα μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἐστράτευσαν ἄλλοτε ὑπὸ τὸν Γαριβάλδην. Εἶναι βεβαιότατον ὅτι πάντα ταῦτα γίνονται τῇ συναινέσει τῆς κυβερνήσεως.»

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ Βούκεντρον· «Μία σπεῖρα ἐθελοντῶν, ἥτις ἐσκόπει νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος, διερχομένη διὰ τῶν τοσκανικῶν ἐπαρχιῶν, [illegible], ἐκουσίως ἄμα ἀνεγνώσθη τὴν βασιλικὴν προκήρυξιν. Εἶναι πασιφανὲς σήμερον ὅτι οἱ ἐθελονται συνέῤῥευσαν φανταζόμενοι ὅτι ἡ κυβέρνησις κατένευε σιωπηλῶς εἰς τὰ πραττόμενα. Ἀφοῦ διελύθη πᾶσα ἀμφιβολία, ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἑστίας των προσδοκῶντες αἰσιωτέρας περιστάσεις.»

Ὁ Πρόδρομος, ἐφημερὶς τοῦ Πανόρμου, περιέχει λεπτομερείας τινὰς περὶ τῶν συμβάντων τὰ ὁποῖα προηγήθησαν τῆς εἰς Κορλεόνε ἀφίξεώς τοῦ στρατηγοῦ Γαριβάλδη. Ἀφοῦ περιγράφει τὰ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου Παλλαβιτσίνου, τοῦ παραιτηθέντος νομάρχου, εἰς ἣν παρευρέθη λίαν συγκεκινημένος καὶ ὁ ἀρχαῖος δικτάτωρ, ἐξακολουθεῖ ὡς ἑπομένως·

»Ἐξελθὼν τοῦ ἀτμοπλόου ὁ Γαριβάλδης, ἐπέβη ἁμάξης, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ὀπαδῶν του, κατηυθύνθη πρὸς τὸ Κορλεόνε. Ὁ λαὸς ἐγίνωσκεν ὅτι ἀνεχώρει

κειται, ὄχι πλέον περὶ φυλακίσεως ὀλίγων ἡμερῶν, ἀλλὰ περὶ κατέργου διὰ βίου. Εἶναι ἔπειτα καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ παιδίου ἐκείνου τῆς Σαβοΐας, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ ἐπανέλθῃ. Ἔχομεν νὰ λογαριασθῶμεν πολύ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀγιάννης εἶναι παμπόνηρος. Ὑποκρίνεται ὅτι δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά του παντελῶς· ὅτι δὲν καταλαμβάνει ἀπ' αὐτὰ τίποτε. Ἐγὼ, λέγει, εἶμαι ὁ Γιαστούρας· ἀπ' αὐτοῦ δὲν τὸ κουνῶ! Ἐπιτηδεύεται ὅτι εἶναι ζῶον, ὅτι δὲν διακρίνει ἀπὸ τὰ δύο ἕως τὰ τέσσαρα. Τίποτε ὅμως, ἀφοῦ ὑπάρχουν αἱ ἀποδείξεις. Τὸν γνωρίζουν τέσσαρες μάρτυρες. Θὰ καταδικασθῇ ὁ κατηγάρης, ὦ! ἀφεύκτως θὰ καταδικασθῇ. Εἶμαι προσκεκλημένος νὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ εἰς τὸ Ἄρβρασον, διὰ νὰ δώσω τὴν μαρτυρίαν μου.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς εἶχε καθήσει ἐκ νέου εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀνεῤῥίφα ἡσύχως τὰ ἔγγραφα, ἀναγινώσκων καὶ λαμβάνων σημειώσεις, ὡς ὅλος ἀπηχολημένος εἰς αὐτά. Στραφεὶς λοιπὸν πρὸς τὸν Ἰαβέρην, — Ὅλαι αὗται, εἶπεν, αἱ λεπτομέρειαι ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν. Χάνομεν τὸν καιρόν μας, ἐνῷ ἔχομεν διάφορα πράγματα κατεπείγοντα. Ἰαβέρη, νὰ ὑπάγῃς ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως εἰς τῆς Κουρούπαινας, τῆς πτωχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία πωλεῖ χορταρικὰ ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἀγχωνὴν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Σάλβου, καὶ νὰ τὴν εἰπῇς νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν ἀμαξηλάτην Πέτρον Βελανίδαν. Εἶναι ἕνας μοχθηρὸς, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον ἐκατακαταδύσει αὐτὴν τὴν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ παιδί της. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ἠερκῆς ἔπειτα εἰς τοῦ κυρίου Χαρκολάου, ὁδὸς Ὡρολογίου. Παραπονεῖται ὅτι τὰ νερὰ τῆς στέγης τῆς πλαγινῆς του οἰκίας πίπτουν εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἰδικῆς του καὶ προξενοῦν βλάβην. Ἀκολούθως ὑπάγεις καὶ παραπηρεῖς ἂν ἔχωνται ἀληθείας αἱ ἀστυνομικαὶ παραβάσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ καταγγέλλονται ὡς γινόμεναι ὑπὸ τῆς χήρας Δουρῆ, ὁδὸς Ἡυδούργου, καὶ ὑπὸ τῆς κυρίας Ῥενεβέση, ὁδὸς Ἀπρομανδύλου, καὶ συντάττεις τὴν προσήκουσαν ἔκθεσιν. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα θὰ σ' ἐνασχολήσουν πολύ, ἐνῷ εἶπες ὅτι μέλλεις ν' ἀπέλθῃς εἰς τὸ Ἄρβρασον δι' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν. Πότε ἀναχωρεῖς; μετὰ κᾀμμίαν ἑβδομάδα; . . .

— Ὦ! ταχύτερα, κύριε δήμαρχε.

— Ποίαν ἡμέραν λοιπόν;

— Ἀλλὰ σᾶς εἶπα, νομίζω, ὅτι αὔριον θὰ δικασθῇ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις· πρέπει ν' ἀναχωρήσω ἀπόψε ἀμέσως, μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του ἔνδοθεν.

— Καὶ πότον καιρὸν θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ δίκη;

— Τὸ πολὺ μίαν ἡμέραν. Ἡ ἀπόφασις θὰ ἐκδοθῇ, τὸ βραδύτερον, αὔριον τὴν νύκτα. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ περιμείνω τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως· ἅμα καταθέσω τὴν μαρτυρίαν μου, θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς· καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσε πρὸς τὸν Ἰαβέρην, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπέλθῃ.

Ἀλλ' ὁ Ἰαβέρης δὲν ἐκινήθη. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε δήμαρχε, εἶπε . . . Μένει ἀκόμη νὰ σᾶς ἀναμνήσω . . .

— Τί πρᾶγμα;

— Ὅτι πρέπει ν' ἀποβληθῶ ἀπὸ τῆς θέσεώς μου.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἠγέρθη. — Ἄκουσε, Ἰαβέρη· εἶσαι ἄνθρωπος τίμιος, καὶ σὲ ὑπολήπτομαι. Ἀλλὰ μεγαλώνεις τὸ πταῖσμά σου ὑπὲρ τὸ δέον. Πρόκειται πάλιν περὶ ὕβρεως ἡ ὁποία ἀποβλέπει ἐμέ. Ἰαβέρη, εἶσαι ἄξιος νὰ προβιβασθῇς, καὶ ὄχι νὰ ὑποβιβασθῇς. Ἐνοῦσῳ νὰ μείνῃς εἰς τὴν θέσιν σου.

— Κύριε δήμαρχε, αὐτὸ δὲν ἐμπορῶ νὰ σᾶς τὸ παραχωρήσω.

— Ἀλλ' ἀφοῦ σὲ λέγω, ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐμὲ ἀποβλέπει.

— Τίποτε, κύριε δήμαρχε· σᾶς ὑπωπτεύθην ἀδίκως. Οἱ ἄνθρωποι τῆς θέσεώς μου ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποπτευώμεθα, μολονότι εἶναι κατάχρησις τὸ νὰ ὑποπτευώμεθα τοὺς ἀνωτέρους μας· ἀλλ' ἐγὼ, χωρὶς ἀποδείξεις, εἰς μίαν ὁρμὴν θυμοῦ, διὰ μόνον σκοπὸν ἐκδικήσεως, σᾶς κατεμήνυσα ὡς κατάδικον τοῦ κατέργου, σᾶς, ἕνα σεβάσιμον ἄνθρωπον, ἕνα δήμαρχον! Αὐτὸ εἶναι πολὺ βαρύ. Προσέβαλα τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ἄτομόν σας, ἐγὼ, ἕνας ἁπλοῦς ὑπηρέτης τῆς ἐξουσίας! Ἐὰν κἀνεὶς ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων μου ἔκαμνεν ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ, θὰ τὸν ἐκήρυττα ἀνάξιον τῆς ὑπηρεσίας καὶ θὰ τὸν ἀπέβαλλα. Καταλαμβάνετε, κύριε δήμαρχε· ἐγὼ πολλάκις ἐπὶ ζωῆς μου ὑπῆρξα αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἤτον δίκαιον. Ἔκαμνα καλά. Ἐὰν τώρα δὲν ἐφαινόμην αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι ἔπραξα δίκαιον θὰ μετεβάλλετο εἰς ἄδικον. Μόνον τοὺς ἄλλους λοιπὸν ἤμην πρόθυμος νὰ τιμωρῶ, καὶ ὄχι τὸν ἑαυτόν μου; Ὦ! θὰ ἤμην ἕνας οὐτιδανός. Κύριε δήμαρχε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φερθῇς μὲ καλωσύνην πρὸς ἐμέ· ἡ καλωσύνη σας μὲ εἶχε κινήσει εἰς ἀγανάκτησιν, ὅταν εἶδα νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε δι' ἄλλους· δὲν τὴν ἀνέχομαι λοιπὸν δι' ἐμέ. Ἐγὼ, τὴν καλωσύνην ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδῃ κἀνεὶς τὰ δίκαια εἰς μίαν γυναῖκα δημοσίαν, ἐναντίον ἑνὸς πολίτου, εἰς ἕνα ὑπηρέτην τῆς ἀστυνομίας, ἐναντίον ἑνὸς δημάρχου, εἰς ἕνα ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὰ κάτω, ἐναντίον ἑνὸς ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὰ ἐπάνω, τὴν λέγω καλὴν καλωσύνην. Μὲ αὐτὴν, παρατηρεῖτε, τὴν καλωσύνην χαλᾷ ὁ διοργανισμὸς τῆς κοινωνίας. Ἀ! τὸ νὰ ἦναι κἀνεὶς καλὸς, εἶναι πράγμα εὐκόλον· δίκαιος νὰ ἦναι, ἰδοὺ τὸ δύσκολον. Ὦ, μὴ σας μέλῃ, κύριε δήμαρχε, καὶ ἂν συνέβαινε νὰ ἤτθε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα, ἐγὼ δὲν θὰ ἐφαινόμην τελείως καλὸς πρὸς σᾶς. Θὰ ἐβλέπετε! Ἐνοῦσθαι λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ φερθῶ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου καθὼς θὰ ἐφερόμην πρὸς πάντα ἄλλον. Ὀσάκις κατεδίωξα κακοῦργους, ὁσάκις ἔβαλα τὸ χέρι μου ἐπάνω εἰς κακοποιοὺς, πάντοτε εἶπα εἰς τὸν ἑαυτόν μου· «Αἴ, καὶ σὺ, καὶ σύ! Κάμε μίαν φορὰν ὅτι παραπατεῖς, κάμε μίαν φορὰν νὰ σὲ συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ σὲ δείχνω ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος!» Ἰδοὺ σήμερον τὸ ἔπαθα αὐτό· ἐρωτᾶθην πταίστης. Ἔξω λοιπὸν, ἔξω· παύομαι, ἀποβλλομαι! Εἶναι ὀρθὸν. Χεῖρας ἔχω, καλλιεργῶ τὴν γῆν, εἰς ἐμὲ εἶναι ἀδιάφορον. Κύριε δήμαρχε, διὰ τὸ καλὸν τῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτεῖται ἓν παράδειγμα. Ἐγὼ ζητῶ ἁπλῶς τοῦ ἐπιτηρητοῦ Ἰαβέρη τὴν ἀποβολήν.

Ὅλα δὲ ταῦτα ἐλέχθησαν μὲ τόσην ταπεινώσιν καὶ ἐνταὐτῷ φιλοτιμίαν, καὶ ἀπελπισίαν, καὶ πεποίθησιν, ὥστε τὸ παραδεῖξον τοῦτου τιμίου ἀνθρώπου ἡ μορφὴ ἐνέφαινεν, οὐκ εἶδα τί ἀλλόκοτον μεγαλεῖον.

— Βλέπομεν, εἶπεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς· καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὸν, θέλων νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά του.

Ὁ Ἰαβέρης ὠπισθοχώρησε, καὶ εἶπε βλοσυρῶς· — Συγχωρεῖτε, κύριε δήμαρχε, ἀλλ' αὐτὰ δὲν πρέπει. Ἕνας δήμαρχος δὲν δίδει τὴν χεῖρά του εἰς ἕνα ὠτακουστήν.

Καὶ προσκυνήσας ὑποκλινέστατα, κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἐκεῖ δὲ σταθεὶς, ἐστράφη, καὶ, πάντοτε μὲ τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, — Κύριε δήμαρχε, εἶπε, μένω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἕως νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ ἄλλος τις.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν· ὁ δὲ Κ. Μαγδαληνῆς ἔμεινε σύννους, ἀκούων τὰ στερεὰ αὐτοῦ βήματα ἀπομακρυνόμενα.

ἐκ Πανόρμου, ὅπως ἐπανέλθῃ μόνον ἀφοῦ συμπληρωθῶσιν αἱ τύχαι τοῦ ἔθνους, ἀφοῦ κυματίσῃ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ἡ ἰταλικὴ σημαία μὲ τὸν σταυρὸν τῆς Σαβοΐας, διὸ καὶ ἐχαιρέτισεν ἐνθουσιωδῶς τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς γενναίους ὁπαδοὺς του. Ὁ Γαριβάλδης ἀπεκρίνετο μετὰ συμπαθείας καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐξέδωκε τὴν ἑπομένην προκήρυξιν· »

» Κάτοικοι τοῦ Πανόρμου!

Ἡ Εὐρώπη, ὁ κόσμος ἔκριναν περὶ τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος καὶ κατεψήφισαν τῆς ἀκατονομάστου κατοχῆς τῆς ἰταλικῆς πρωτευούσης ὑπὸ τοῦ Βουοναπάρτου. Αὕτη εἶναι ἡ ἱερὰ ἀλήθεια.

Σεῖς, οἱ πρόδρομοι τῆς ἐποχῆς τῆς ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως καὶ οἱ κυριώτεροι ἐργάται τοῦ μεγάλου ἔργου, ἠσθάνθητε τὸ αἴσχος τὸ ἐπιβαρύνον το ἔθνος καὶ ἀπεφασίσατε νὰ τὸ ἀποπλύνετε. Ἡ χερσόνησος ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς εἰς τὴν ὑμετέραν φωνὴν, καὶ ἐὰν εἶναι ἐπιθυμητὴ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ κόσμῳ, πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ νόμιμος θέλησις 25 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, θυμάτων τῆς ἀρπακτικῆς πλεονεξίας ἑνὸς μόνου.

Ἤσθε καταγανακτισμένοι κατὰ τῶν προηγουμένων τοῦ ὑπουργείου, καὶ σήμερον προστίθεται εἰς τὴν ἀγανάκτησίν σας ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις δικαίως προσείλκυσε τὴν ἀγάπην σας. Ναί, ἡ ἀνάκλησις τοῦ μαρκησίου Παλλαβιτσίνου εἶναι νέα ἀσυνεσία. Κατατεθλιμμένοι ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀπομάχου καὶ μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας, ὀφείλετε νὰ ὑποστῆτε τὰς πλάνας ἀνδρῶν οἵτινες τὴν ἐπολέμησαν. Ἀλλ' οὗτοι θὰ παρέλθωσι, καὶ θὰ μείνωσιν ἀκλόνητοι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἰταλικῆς ἐθνικότητος, δι' ἃς ὑπέστητε τόσα, καὶ ἃς δισταλπίσατε ἀνεκκλήτως μετ' ἐλπίδας καὶ ἀπάτας εἴκοσιν αἰώνων.

Εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Ἀναγκάζομαι νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀφ' ὑμῶν, ἀλλ' ἐλπίζω ἐπ' ὀλίγον. Μακρὰν ἢ πλησίον, ἡ ψυχή μου μένει μεθ' ὑμῶν. Τὸ πρόγραμμά μας εἶναι πάντοτε αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξεφωνήσαμεν ὁμοῦ ἐπὶ τῶν φοβερῶν ὀδοφραγμάτων σας· Ἰταλία καὶ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, -- καὶ μεθ' οὗ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς τὴν Βενετίαν.

Ἡ τύχη θὰ φανῇ ἅπαξ εἰσέτι εὐμενὴς πρὸς τοὺς νέους ἐκείνους ἀπομάχους τῆς ἰταλικῆς Ἐλευθερίας, οἵτινες ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν κόλπων σας, ὡς ἡ Παλλὰς, ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.

Εἰς ὑμᾶς, ὡς στυλοβάτην τῆς τύχης μας καὶ βάσιν τοῦ ἔργου, ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου, καὶ πιστεύω ὅτι οἱ γενναῖοί μου οὗτοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ συντείνωσιν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων.

Δέξασθε ἕνα ἐγκάρδιον ἐναγκαλισμὸν παρὰ τοῦ διὰ βίου ἰδικοῦ σας,

Γαριβάλδη.»

Ἡ ἀμηχανία εἰς ἣν ἔφερε τοὺς λαοὺς τῆς Ἰταλίας ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ Γαριβάλδη δίδει εἰς τὴν « Καρτερίαν » τῶν Μεδιολάνων ἀφορμὴν εἰς τὰς ἑπομένας σκέψεις.

« Ὁ τόπος διάκειται κατ' αὐτὰς εἰς παλμοὺς, τοὺς ὁποίους δύναται ἕκαστος νὰ ἐννοήσῃ, φανταζόμενος μίαν ὁλόκληρον οἰκογένειαν βλέπουσαν ἐν κινδύνῳ ἓν μέλος αὐτῆς, φοβουμένην περὶ τῆς ζωῆς του καὶ ἐλπίζουσαν. Οὐδ' ὅταν ἔμαθεν ἡ Ἰταλία ὅτι ὁ Γαριβάλδης ἀπέρη εἰς τὴν Μαρσέλαν μὲ τοὺς χιλίους του, ἢ ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸν Πάνορμον, οὐδὲ τότε εἶχεν ἀκούσει ταῦτα μὲ τόσην χαρὰν, μ' ὅσην θὰ ἤκουε σήμερον, ὅτι αὐτὸς τε καὶ οἱ ὁπαδοί του ὑπήκουσαν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, καὶ ἔκαμψαν τὰς ὁρμὰς τῆς ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τῶν νόμων καὶ ἐνώπιον τῆς ὑπερτάτης ἀνάγκης.

Ἀνωφελὲς θὰ ἦτον ἂν ἐπανελέγομεν τὰς αἰτίας, δι' ἃς ἡ κατάσπευσις τῶν πραγμάτων, ἡ ἀκρόασις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μᾶλλον ἢ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, θὰ ἐστρέφετο, ὄχι μόνον εἰς κίνδυνον μέγαν, ἀλλ' εἰς βεβαίαν ζημίαν τῆς Ἰταλίας μας. Ἴσως ἡ Εὐρώπη περιμένει μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν τῆς φρονήσεώς μας, ἵνα πεισθῇ ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ μὴ παρεμβάλῃ πλέον προσκόμματα εἰς τὰς εὐχὰς ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔθνους, ὁμοφώνως ἐκζητοῦντος τὴν Ῥώμην του.

Ἡ Ἰταλία, ἡ χαλινοῦσα ἑαυτὴν καὶ τὰς γενναιοτάτας ὁρμὰς τῶν τέκνων αὐτῆς, καὶ εἰσέτι περιμένουσα ἵνα ἱκανοποιηθῇ τὸ δίκαιόν της, θὰ παρέξῃ τοιουτοτρόπως τὸ τελευταῖον τεκμήριον, ὅτι δύναται νὰ στηρίξῃ ἑαυτὴν καὶ ἐν ταῖς χαλεπωτέραις ὥραις, ὅτι εἶναι ἰσχυρὰ, καὶ ὅτι ἔχει τὰ προσόντα τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν ὡς δύναμις, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ πρέπει ν' ἀκούεται.

Ὅσον μείζων ἔσεται ἡ θυσία μας, τόσον μεῖζον δικαίωμα καὶ μεῖζονα ἰσχὺν θὰ παρέξωμεν εἰς τὴν ἐθνικὴν Κυβέρνησιν ἵνα λαλήσῃ ἐντόνως, καὶ ζητήσῃ τέλος πάντων ὅπως τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα λυθῇ καθ' ὃν τρόπον εἶναι μόνον δυνατὸν νὰ λυθῇ.

Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς, ἐὰν κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν ἐφανόμεθα διηρημένοι! θὰ καθιστάμεθα ἀσθενεῖς, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔχομεν χρείαν τῆς πλείστης δυνάμεως. Ἐνῷ τοὐναντίον, ἡνωμένοι ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν, στερεῶς κρατουμένην ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Βασιλέως, πολὺ μᾶλλον θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν ἐν τῷ ἀπαιτεῖν ἵνα παύσωσι πλέον οἱ δισταγμοὶ καὶ δοθῇ ἡμῖν ἡ Ῥώμη, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ τῆς Ἰταλίας ἑνότης, καὶ περ ἀναγνωρισθεῖσα, φαίνεται ὡς ἀμφιβαλλομένη. »

ΑΓΓΛΙΑ.

Ὁ σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου, καὶ τὴν (25)6 μεσοῦντος κατέπλευσεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλόου του εἰς Χερβοῦργον, ὅπου ἀποβὰς κατηυθύνθη πρὸς τοὺς Παρισίους.

Εἰς τὰς ἀγγλικὰς Βουλὰς ἐγένετο τὴν (23)4 ἰαμένου λόγος περὶ διαφόρων πραγμάτων ἐνδιαφερόντων τὸ περὶ ἡμᾶς δημόσιον.

Εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων, εἶπεν ὁ λόρδος Ῥοῦσσελ εἰς ἀπάντησιν ἐπερωτήσεώς τινος τοῦ λόρδου Στρατφόρδου Ἐδελκλήρ, ὅτι ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ κακώσεών τινων ἃς ὑπέστησαν ἐσχάτως οἱ χριστιανοὶ τόπων τινῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν συγκατοίκων των, καὶ ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶπεν, ὅτι θὰ λάβῃ τὰ δέοντα μέτρα, ὅπως μὴ ἐπαναληφθῶσιν « εἰ δυνατὸν » ἄλλοτε τοιαῦται μισαλλόθρησκοι πράξεις.

Ἰδοὺ ποίας ἀπαντήσεις οἱ λόρδοι τῆς Ἀγγλίας λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ὑπουργείου, ἀναπαύονται ἀρκούμενοι. Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶπεν ὅτι θὰ λάβῃ τὰ δέοντα μέτρα. Ἄρα οὐδεμία πλέον ἀντίρρησις, οὔτε φροντὶς, ἂν καὶ τὸ εἰ δυνατὸν ἐκεῖνο, ὃ ἐπρόσθεσεν ὁ ὑπουργὸς, ἦτον ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ πλέον ἢ μίαν φωνὴν ἐναντίον τῆς εὐκολοπιστίας του.

Μετὰ ταῦτα ἐζητήθησαν παρὰ τοῦ ὑπουργείου αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐσχάτως ἐκ τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν τῆς βορείου Ἀμερικῆς, Κ. Μάζωνος, ζητοῦντος παρὰ τῆς Ἀγγλίας νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς ἀποσπασθείσας ἐπαρχίας ἐκείνας ὡς Κράτος χωριστόν. Ὁ λόρδος Ῥοῦσσελ ἀπήντησεν ὡς ἑπομένως.

« Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ κοινοποιήσω εἰς τὴν Γερουσίαν ταύτας τὰς ἐπιστολάς. Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν νοτίων ἐπαρχιῶν ποτὲ δὲν ἔγινε δεκτὸς παρ' ἡμῖν ἐπισήμως, ἑπομένως καὶ αἱ ἐπιστολαὶ περὶ ὧν ὁ λόγος δὲν ἔχουσι χαρακτῆρα ἐπίσημον, καὶ διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταλέσω αὐτὰς εἰς τὴν Γερουσίαν. Τὸ μόνον ἐπίσημον ἔγγραφον ὃ κεκτήμεθα, εἶναι μία ἐπιστολὴ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Κ. Σέβαρτ, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησίς μας, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι μένομεν εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν, ἣν ἀκολουθοῦμεν ἀπό τινων ἤδη μηνῶν, καὶ τὴν ὁποίαν γνώσκει ἡ Γερουσία. Ἐὰν ποτὲ ἠκολουθοῦμεν ἄλλην τινὰ γραμμὴν, νομίζω ὅτι θὰ ἦτον ἐπάναγκες νὰ συνεννοηθῶμεν μὲ τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς βῆμά τι. Ὁ προαγορεύσας φρονεῖ ὅτι αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις ἐπιθυμοῦν ν' ἀναγνωρίσωσι τὰς Νοτίους Ἐπαρχίας ὡς Κράτος, καὶ ὅτι ἡ ἀναγνώρισις αὕτη ἐμποδίσθη ἐξ ἀντιστάσεως ἡμετέρας. Δὲν ἔλαβε παρὰ ξένης τινος δυνάμεως κάμμίαν διακοίνωσιν ἐκφράζουσαν τοιοῦτόν τινα πόθον ἢ προτείνουσαν οἱανδήποτε πρότασιν περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν Νοτίων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἀμερικῆς ὡς Κράτους. Βραδύτερον θὰ δυνηθῶ νὰ καταθέσω εἰς τὴν Γερουσίαν τὰς αἰτουμένας ἐπιστολάς· σήμερον ὅμως τοῦτο θὰ ἦτον ἄτοπον. »

Ἐπελθὼν ὁ λόρδος Μαλμεσβουρὺ, εἶπεν ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη τὸν εὐχαριστεῖ· ἐλπίζει δὲ ὅτι, ὅταν ἐλθῃ ἡ ὥρα νὰ προταθῇ μεσιτεία τις, ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ πράξῃ μόνη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Ὁ λόρδος Ῥοῦσσελ ἐπανέλαβε τὸν λόγον.

« Εἶμαι σύμφωνος μὲ τὸν εὐγενῆ λόρδον, ὅτι ἐὰν γίνωσιν αἰτήσεις, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ γίνωσι παρ' ὅλων τῶν κυριωτέρων δυναμεων τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ γνώμη ὅλων ὁμοῦ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς Εὐρώπης θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Καὶ περὶ μὲν τῆς Γαλλίας, πᾶν ὅτι δύναμαι νὰ εἴπω, εἶναι ὅτι μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως τῆς Μ. Βασιλίσσης καὶ τῆς τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων ἀντηλλάχθησαν διακοινώσεις φιλικώταται καὶ σαφεῖς, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἀνεῴη διχογνωμία τις, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη, μεταξὺ ἡμῶν ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος. Περὶ δὲ τῆς Ῥωσσίας, ναὶ μὲν δὲν εὑρίσκομαι μὲ τὴν κυβέρνησιν ἐκείνην εἰς συγκοινωνίαν τόσον ἀδιάλειπτον, ἀλλὰ προκειμένου τοῦ νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου, λέγω ὅτι ἡ Ῥωσσία θὰ εἶχε διάθεσιν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πᾶν μέτρον τὸ ὁποῖον θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπάναγκες, καὶ ὅτι ἀμφότεραι, ἡ τε Ῥωσσία καὶ ἡ Γαλλία, θὰ ἐστάθημεν ἐν ἀμεροληψίᾳ πᾶσαν πρότασιν ἥτις θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν ἡμετέραν κυβέρνησιν. Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης κυβερνήσεων. Ἐὰν ὅμως ἐθεώρουν ὡς χρέος μου, καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Μ. Βασιλίσσης ὁμοίως, νὰ γίνωσι τοιαῦταί τινες συνεννοήσεις, πρὶν ἢ ἐκφέρωμεν οἱανδήποτε αἴτησιν, θὰ ἐξετάσωμεν ὡρίμως τὴν ὑπόθεσιν. Δυστυχῶς, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὑφίσταται περὶ Ἀγγλίας γνώμη οὐδόλως δικαιουμένη ὑπὸ τῆς διαγωγῆς ἡμῶν, διότι ἡ πολιτικὴ ἡμῶν ὑπῆρξεν ὅσον οἱόν τε φιλικωτάτη καὶ εἰλικρινής.»

Εἰς δὲ τὴν Βουλὴν, ἐλέχθησαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰ ἑπόμενα·

Ἐρωτηθέντος τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος περὶ τῶν ὑπαρχουσῶν διαπραγματεύσεων πρὸς τροποποίησιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῆς Ἀγγλίας μὲ τὴν Αὐστρίαν, ὁ γέρων ἐκεῖνος ἀπεκρίθη τὰ ἑξῆς.

Δὲν μὲ φαίνεται πρέπον νὰ εἴπω σήμερον τὴν φύσιν τῶν διαπραγματεύσεων τῶν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Αὐστρίας, ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν δύο τόπων. Λέγω μόνον ὅτι ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ καταστήσωμεν εἰ δυνατὸν καλητέρας ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τὴν Αὐστρίαν. Ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις, καθὼς γινώσκει ἡ Βουλὴ, εἰσῆλθεν εἰς πολιτικὴν ὁδὸν, καθ' ὅλα πολὺ ἐλευθεριωτέραν τῆς μέχρι τοῦδε. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπένειμε Σύνταγμα ἀντιπροσωπευτικὸν, καὶ, ὡς ἐγὼ πιστεύω, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἐπιθυμεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἀγωγὴν ἐλευθεριωτέραν, κατά τε τὸ ἐμπορίον καὶ κατὰ τὴν πολιτικήν.

Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι αἱ πρὸς τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν προστατευτικαὶ ἕξεις, ὅσον ἀδικαιολόγητοι καὶ ἂν ὦσιν, ἐκριζοῦνται δυσκόλως. Προσφάτως ἔτι, ὅτε ἔγινε πρότασις νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἡ Αὐστρία εἰς τὸν τελωνιακὸν σύνδεσμον τῆς Γερμανίας, ἡ Αὐστρία ἐξῆρτησε τοῦτο ὑπὸ ὅρους, οἵτινες ἐπεφέρθησαν ὡς λίαν πολὺ βασιζόμενοι εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν της προστασίαν, καὶ τοῦτο ἠμπόδισε τὴν Αὐστρίαν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν εἰρημένον σύνδεσμον καὶ αὐτή.

Μὴ ἐλπίζωμεν πολὺ περὶ μεταβολῶν εἰς τὴν ἐμπορικὴν τῆς Αὐστρίας πολιτικήν. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι τὸ κράτος ἐκεῖνο ἀφίονεῖ πόρων φυσικῶν, καὶ ἂν ἠκολούθει πολιτικήν τινα φρονιμωτέραν τῆς μέχρι τοῦδε, θὰ εὐκολύνετο πολὺ περισσότερον ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων, διότι ἡ αὐστριακὴ αὐτοκρατορία κέκτηται πλούτῳ ὑπερβαίνοντα πᾶσαν περιγραφὴν, καὶ ἠδύνατο νὸ μετέλθῃ αὐτὰ πρὸς ἀγορὰν εἰδῶν, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλους τόπους προάγονται εὐθηνότερα ἢ εἰς αὐτήν. Πρὸς δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐὰν μεταξὺ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄλλων τόπων καθιερούτο εὐρυτέρον τι σύστημα ἐμπορικὸν, θ' ἀπέβαινεν ἐπωφελέστατον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ τοῦτο δὲν ἀπελπίζομαι ὁλωσδιόλου ὅτι ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις μίαν ἡμέραν θὰ ἀσπασθῇ ἐμπορικήν τινα πολιτικὴν μᾶλλον ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ταύτας τὰς ὀργάς.

ΓΑΛΛΙΑ.

Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βρεστίου ἐσχηματίσθη εἷς σόλος ἐφεδρείας.

ΡΩΣΣΙΑ.

Ἡ Τράπεζα τοῦ Κράτους ἠλάττωσε κατὰ 1 τοῖς 100 τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τοῦτο δὲ μέ-

---

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Α'.

Ὁσία Σεμπλιτία.

Τὰ ἑπόμενα περιστατικὰ δὲν ἔγιναν ὅλα γνωστὰ εἰς τὴν πόλιν Μ. ἐπὶ Μ . . ., ἀλλὰ τὰ ὀλίγα ὅσα ἐξ αὐτῶν διεδόθησαν, τοιαύτην ἄφισαν μνήμην, ὥστε μέγα κενὸν θὰ ἐφαίνετο ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ ἂν δὲν τὰ διηγούμεθα λεπτομερῶς. Δύο ἢ τρία ἐξ αὐτῶν θὰ φανῶσιν ἀπίθανα, ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο νὰ τὰ παραλείψωμεν, ἀφοῦ εἶναι ἀληθῆ.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν του ὁ Ἰαβέρης, ὑπῆγε κατὰ τὸ σύνηθες νὰ ἴδῃ τὴν Φαντίναν, πῶς εἶχε. Πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ νοσηλευτήριον ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ὁσίαν Σεμπλιτίαν.

Αἱ δύο καλογραῖαι αἵτινες ὑπῆρέτουν τὸ νοσηλευτήριον ἐκαλοῦντο, ἡ μὲν ὁσία Περπέτουα, ἡ δὲ ὁσία Σεμπλιτία. Ἡ πρώτη, ἡ ὁσία Περπέτουα, ἦτον, ὡς ἡ τυχοῦσα χωρικὴ, γυνὴ χυδαία, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, καθὼς εἰσέρχεται τις εἰς οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν· ἦτον μονογὴς, καθὼς ὅμως ἦτον μαγείρισσα. Ὁ τόπος οὗτος δὲν εἶναι σπάνιος εἰς τὰ μοναστήρια. Θρῆσκος ἀπὸ τὰς βαθείας ἐκείνας, ἀποτόμως πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, βᾶλλουσα εἰς τὴν πτισάνην των ζάχαριν πολλὴν ἢ ὀλίγην, ἀναλόγως τῆς εὐλαβείας ἢ καὶ τῆς ὑποκρισίας των, ῥίπτουσα τὸν Θεὸν σχεδὸν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν εἰς τὰ λοίσθια διακειμένων, λιθοβολοῦσα τὴν ψυχορράγίαν των θυμωδῶς διὰ νεκρωσίμων παρακλήσεων, εὔρωστος, θρασεῖα, τιμία καὶ κοκκινή.

Ἡ ὁσία Σεμπλιτία ἦτον λευκὴ ὡς κηρίον πλησίον τῆς ὁσίας Περπετούης ἐφαίνετο ὡς λαμπὰς πλησίον ἀλειμματοκηρίου. Εἷς τῶν πατέρων τῆς ὀυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Βικέντιος τῆς Παύλας, ὥρισεν ἐξαισίως τὸν χαρακτῆρα τῶν καλογραιῶν τούτων, τοῦ τάγματος τοῦ Ἐλεόους, διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων, ἐν αἷς συμφύρεται ἡ ἄκρα ἐλευθερία μὲ τὴν ἄκραν δουλείαν· «Καὶ ἔξουσιν ὡς μονὴν τὸν οἶκον τῶν ἀσθενῶν, καὶ ὡς κελλίον τὸ τυχὸν δωμάτιον ὑπ' ἐνοίκιον· ὡς εἰκτήριον δὲ οἶκον τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἢ τὰς αἰθούσας τῶν νοσοκομείων, ὡς φραγὴν τὴν εὐπείθειαν, ὡς κιγκλίδα τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς πέπλον τὴν σωφροσύνην.» Ἡ ὁσία Σεμπλιτία κατέστησε ζῶντα τὸν ἰδικνικὸν τοῦτον τύπον. Δὲν ἤξευρες νὰ εἴπῃς τίς ἦτον ἡ ἡλικία της. Νέα ποτὲ δὲν ὑπῆρξε, καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ γηράσῃ ποτέ. Ἦτον μία, -- γυνὴ δὲν τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, -- μία ψυχὴ, ἡπία, καὶ αὐστηρὰ· ψυχρὰ, καὶ πολιτισμένη. Τόσον ἡπία ἦτον, ὥστε ἐφαίνετο εὐκαμπτος· καὶ ὅμως ὑπῆρχε στερεωτέρα γρανίτου. Ἤπειτο τὸν δυστυχῶν διὰ δακτύλων ὠραίων, δακτύλων λεπτοφυῶν καὶ καθαρῶν. Ἐλάλει, καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν της ὑπῆρχεν, ὡς οὔτως εἰπεῖν, σωπή· ἔλεγε τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον οὔτε μίαν λέξιν περιττήν· ἡ δὲ φωνή της, εἰς μίαν συναστροφὴν, θὰ ἐμάγευε τοὺς ἀκούοντας.

Πῶποτε δὲν εἶπε ψεῦδος, δι' ὁποιονδήποτε συμφέρον, δι' ὁποιανδήποτε αἰτίαν· καὶ οὔτε διὰ πρᾶγμα ἀδιάφορον. Κατ' αὐτὴν, ἔπρεπε πᾶς λόγος νὰ ἦναι ἡ ἀλήθεια, ἡ ἱερὰ ἀλήθεια. Εἶχε φήμην εἰς τὸ τάγμα της διὰ τὴν αὐστηροτάτην ταύτην φιλαλήθειάν της. Ὑπάρχουν μικρά τινα ψεῦδη, ψεῦδη ἀθῶα· ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὰ μεταχειριζόμεθα, ἔσον καὶ ἂν ὑποτεθῶμεν εἰλικρινεῖς καὶ ἀνεπίβουλοι. Τίποτε ἐνώπιον τῆς ὁσίας Σεμπλιτίας, ψεῦδος καὶ ἀθῶον ἦσαν δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα. Τὸ ψεύδεσθαι, εἶναι ἀπολύτως κακὸν. Ὀλίγον τι ψεύδεσθαι, εἶναι ὅλως ἀδύνατον· ὁ ψευδόμενος, ψεύδεται ὅλον τὸ ψεῦδος. Ὁ Σατὰν ἔχει δύο ὀνόματα· Σατὰν καὶ ψεῦδος.

Οὕτως ἐῤῥόνει ἡ ὁσία Σεμπλιτία· ὡς δὲ ἐῤῥόνει καὶ ἔπρατε. Ἐντεῦθεν ἡ περὶ ἧς προείπομεν λευκότης αὐτῆς, λευκότης ἥτις ἐσκέπαζε διὰ τῆς μαρμαρυγῆς της καὶ αὐτὰ της τὰ χείλη, καὶ αὐτὰ της τὰ ὄμματα. Πραγματικῶς, τὸ μειδίαμά της ἦτον λευκὸν· τὸ βλέμμα της ἦτον λευκόν. Ἐλάχιστον ἀράχνης ἱστοῦ μόριον, ἐλάχιστον κονιορτοῦ ἴχνος δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὀλίκου τῆς συνειδήσεως ταύτης. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Βικεντίου τῆς Παύλας, ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα Σεμπλιτία, διότι ἀγία τις, ἔχουσα τὸ ὄνομα τοῦτο, ὑπέφερεν εἰς τὴν Σικελίαν νὰ τῆς ἀποσπάσωσι τοὺς μαστοὺς, μᾶλλον ἢ ν' ἀποκριθῇ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἐῤῥέστον, ἐνῷ ἐγεννήθη εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ ἐνῷ, ἂν ἔλεγε τὸ ψεῦδος τοῦτο, θὰ ἐσώζετο. Ταύτην τὴν ἁγίαν ἠθέλησεν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μονογὴς νὰ λάβῃ ὡς τύπον της.

Μένον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ἦτον μία σύνοψις προσευχῶν λατινικῶν. Δὲν ἐνόει τὰ λατινικὰ, ἀλλ' ἐνόει τὸ βιβλίον.

Ἡ εὐσεβὴς κόρη αὕτη εἶχε συλλάβει πρὸς τὴν Φαντίναν συμπάθειαν, μαντεύσασα ἴσως ὅτι ἐνοπῆσχεν εἰς αὐτὴν κρυφία ἀρετὴ, καὶ τὴν ἐνσήλευε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, καὶ μὲ πᾶσαν ἀρσοίσιν.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἔλαβε τὴν ὁσίαν Σεμπλιτίαν κατὰ μέρος, καὶ τῇ ἐσύστησε τὴν Φαντίναν μὲ παραδεξὸν τινα παράδοξον εἰς τὴν φωνήν του, τὴν ὁποίαν ἡ καλογραῖα ἐνθυμήθη βραδύτερον. Ἀφῆσας δ' ἔπειτα τὴν ὁσίαν Σεμπλιτίαν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Φαντίναν.

Αὕτη ἐπερίμενε καθεκάστην τὴν παρουσίαν τοῦ Κ. Μαγδαληνῆ, ὡς ἀκτῖνα θάλπους καὶ ἐυφροσύνης. Ἤλεγεν εἰς τὰς καλογραίας — Ἐγὼ ζῶ μόνον ὅταν ἤναι παρὼν ὁ κύριος δήμαρχος.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε πολὺν πυρετόν. Ἅμα εἶδε τὸν Κ. Μαγδαληνῆν, τὸν ἠρώτησε· -- Καὶ ἡ Τιτίκα;

— Θὰ τὴν ἔχῃς, θὰ τὴν ἔχῃς γλύκωρα, ἀπεκρίθη αὐτὸς μειδιῶν.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς προσηνέχθη πρὸς τὴν Φαντίναν κατὰ τὸ σύνηθες· μόνον δὲ, ἀντὶ νὰ μείνῃ πλησίον της ἡμίσειαν ὥραν, ἔμεινε μίαν. Ἐσύστησε δὲ εἰς ὅλους ἐπαινειλημμένως νὰ προσέχωσι μὴ λείψῃ τίποτε εἰς τὴν ἀσθενῆ. Παρετηρήθη ὅτι μίαν στιγμὴν κατέστη πολὺ κατηφὴς· ἀλλὰ τοῦτο ἐξηγήθη ὡς φυσικὸν, ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ ἰατρὸς, κύψας πρὸς τὸ ὠτίον του, τὸν εἶχεν εἰπεῖ, -- Πολὺ πίστευ αἱ δυνάμεις της.

Ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου ὁ γραφεὺς τὸν εἶδεν ἐξεταζόντα ἕνα χάρτην ὁδοιπορικὸν τῆς Γαλλίας, ἀνηρτημένον ἐντὸς τοῦ γραφείου, καὶ λαμβάνοντα σημειώσεις διὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου του.

(ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ·

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀγγελίαν συγγράμματος περισβικοῦ, ἐκδοθησομένου ὑπὸ τῆς ὄνομα ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ, τρὶς τοῦ μηνὸς, ἐν Κωνσταντινουπόλει (ἀπὸ τῆς (10)25 τοῦ παρόντος μην